

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 26/2012-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. marca 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Ladislava Orosza a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti M. K., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/398/96, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/398/96 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/398/96 konal bez zbytočných prietahov.

3. M. K. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € (slovom desaťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť M. K. trovy konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. P., Č., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 26/2012 z 12. januára 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/398/96 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení odporcu je účastníkom konania o ochranu vlastníckeho práva, ktoré začalo 6. júna 1996.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo namietané konanie právoplatne skončené.

Okrem toho, že sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, zároveň požadoval prikázať

okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon žiadal priznanie finančného zadosťučinenia v sume 20 000 € a úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. 1 Spr S/42/2012 doručeným ústavnému súdu 13. februára 2012, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Vo veci ústavnej sťažnosti M. K... v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 12 C/398/1996 Vám predkladáme vyjadrenie zákonnej sudkyne.

S vyjadrením sudkyne sa stotožňujem, a preto ho zároveň považujte aj za stanovisko vedenia Okresného súdu Žilina.“

Zákonná sudkyňa k veci okrem iného uviedla, *„že zákonným sudcom v danej veci som až od 05. 11. 2008, a hneď som vo veci začala konať tak, aby mnou neboli spôsobené prietahy. V danej veci boli mnou vykonané úkony tak..., aby nedošlo k prietahom v konaní.*

K postupu predchádzajúcich zákonných sudcov v danom konaní do 05. 11. 2008 sa bližšie nemôžem vyjadriť, ani k ich jednotlivým úkonom okrem vyššie uvedených a ich konanie nie som ani oprávnená hodnotiť.

Zároveň poukazujem na to, že v konaní od 05. 11. 2008 boli vydané dve uznesenia o prerušení konania, voči ktorým nebolo podané odvolanie a počas prerušenia konania teda súd nevykonával žiadne úkony okrem zisťovania stavu konania. Dovoľujem si upozorniť na to, že návrh na prerušenie konania podal odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu a keďže sa neodvolal voči daným uzneseniam, mám za to, že s prerušením súhlasil.

Sťažovateľ asi pozabudol na to, že návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania 21 S 83/2010 sám navrhoval prostredníctvom svojho právneho zástupcu, hoci v sťažnosti uvádza, že nebol dôvod na prerušenie konania, pričom voči obidvom uzneseniam o prerušení konania nepodal opravný prostriedok, preto je nepochopiteľné jeho uvedenie v sťažnosti, že nebolo potrebné prerušenie. Ak s tým nesúhlasil, mohol podať odvolanie, a jednak nemusel podávať ani návrh na také prerušenie. Preto jeho konanie je možné posúdiť za účelové s cieľom získať finančné zadosťučinenie.

Ak súd vykonával nejaké úkony, vykonával ich na základe posúdenia veci a posúdenia potreby takého úkonu, a to v rámci jeho nezávislosti a nezávislej úvahy.

Zároveň poukazujem na to, že znalecké dokazovanie bolo nariadené, pričom pre jeho nariadenie bolo potrebné vykonať viaceré úkony vyplývajúce zo spisu (zadanie úloh, zisťovanie pomerov pre určenie preddavkov...)

Sťažovateľ v bode 1 svojej sťažnosti uvádza priebeh konania, ktorý však nie je presný, teda nie je podrobne rozpísaný tak, ako to vyplýva zo spisu, čo môže vyvolať dojem, že súd skutočne riadne nekoná. Súd však okrem úkonov, o ktorých majú účastníci vedomosť z oznamovania súdu, vykonáva aj mnohé ďalšie úkony, ktoré sú pre ďalší postup súdu nevyhnuté, ale o ktorých účastník sa nedozvie z bežnej korešpondencie súdu. Teda sťažovateľ svojím popisom o priebehu konania vyvoláva dojem zavádzania Ústavný súd SR na získanie dojmu o nečinnosti súdu v danom konaní.

Taktiež sťažovateľ tvrdí, že dĺžku súdneho konania nie je možné odôvodňovať zložitou sporu, s čím sa však nedá jednoznačne súhlasiť, pričom treba brať ohľad aj na to, že žiadny sudca nemá vo svojom senáte iba tú konkrétnu vec ako jedinú. Okrem toho má množstvo ďalších spisov, ktoré sa nedajú vyriešiť všetky súčasne, ale postupne, pričom okrem pravidelného nápadu sú podávané mnohé procesné návrhy do už napadnutých vecí, o ktorých musí súd tiež rozhodnúť, a to v niektorých prípadoch v zákonom stanovených lehotách. Okrem toho sudca minimálne 2 dni do týždňa pojednáva, kedy nie je priestor na vybavovanie iných vecí, a po zvyšné tri dni sudca okrem vyhotovovania písomných rozhodnutí, či meritórnych alebo procesných, musí spisy naštudovať a vykonávať potrebné procesné úkony. A každý právnik, nielen sudca, dá za pravdu, že nie každá vec sa dá právne posúdiť za 1 deň, resp. pri prvom otvorení spisu. A každý sudca OS Žilina na civilnom úseku, ktorý je po právnej stránke rozsahovo najširší, má v senáte cca 270 vecí ročne napadnutých, čo je viac ako pracovných dní, pričom niektoré spisy sú zložené z väčšieho počtu listín, čo je samozrejme aj zdĺhavejšie aj pri samotnom naštudovaní spisu a následnom právnom posúdení, a to aj v prípade právne jednoduchších vecí.

Taktiež si dovoľujem poukázať na to, že ak v tomto konaní došlo k prietahom zo strany súdu, tak to bolo aj z toho dôvodu viacerých zmien zákonného sudcu, pričom konanie sa predĺži už aj tým, že každý zmenený sudca si musel vec nanovo preštudovať a opätovne vyžiadať už predtým pripojené spisy, keďže boli odpojené a nebol s nimi oboznámený – oboznámený bol vždy ten predchádzajúci zákonný sudca.

Taktiež podotýkam, že k predlžovaniu konania dochádzalo aj zo strany účastníkov, ktorí nie vždy riadne a včas reagovali na výzvy súdu, pričom poukazujem na tú skutočnosť, že na jednej strane sťažovateľ žiada finančné zadosťučinenie, ale na druhej strane nezaplatil ani len preddavok na znalecké dokazovanie určený uznesením zo dňa 30. 12. 2011.“.

K vyjadreniu okresného súdu zaujal sťažovateľ stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 23. februára 2012, v ktorom okrem iného uviedol:

„Z vyjadrenia predsedu Okresného súdu v Žiline sp. zn. 1 Sp rS/42/2012 zo dňa 7. 2. 2012, spísaného sudkyňou JUDr. G. P., vyplýva potvrdenie skutočností uvádzaných v mojej sťažnosti podanej Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o obdobie od podania návrhu na začatie konania dňa 6. 6. 1996 do pridelenia spisu do senátu sudkyne JUDr. G. P. dňa 5. 11. 2008, aj zo samotného vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že došlo k nedôvodným prietahom v konaní.

Pokiaľ ide o obdobie od pridelenia spisu do senátu sudkyne JUDr. G. P. dňa 5. 11. 2008, nemožno sa stotožniť s vyjadrením okresného súdu, že nedošlo k prietahom v konaní. Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva nedostatočná súčinnosť medzi Okresným súdom Žilina a správnym orgánom – Správou katastra... Zotrvávam na svojich vyjadreniach týkajúcich sa nedôvodnosti prerušenia konania, mnou uvádzané skutočnosti boli potvrdené aj v rozhodnutí Katastrálneho úradu v... č. Xo-39/2009-Ha zo dňa 5. 8. 2010 a rozhodnutí Krajského súdu v Žiline č. 21 S/83/2010 zo dňa 23. 2. 2011. Prietahy v konaní vyplývajú aj zo skutočnosti, že okresný súd nariadil pojednávanie po 23 mesiacoch od pridelenia spisu do senátu JUDr. G. P. Nadalej poukazujem na skutočnosť uvádzanú už v podanej sťažnosti, že v predmetnom konaní rozhodnutie závisí od výsledkov znaleckého dokazovania, ktoré nebolo od podania návrhu dňa 6. 6. 1996 nariadené, a to napriek skutočnosti, že predchádzajúce pojednávania boli odročené za účelom nariadenia znaleckého dokazovania. K nariadeniu znaleckého dokazovania došlo až uznesením Okresného súdu v Žiline dňa 30. 12. 2011.

Z týchto dôvodov zotrvávam na podanej sťažnosti, ako aj skutočnostiach v nej uvádzaných. Z vyjadrenia Okresného súdu v Žiline sp. zn. 1 Spr S/42/2012 zo dňa 7. 2. 2012 nevyplývajú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prietahy v konaní.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 12 C/398/96 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Konanie začalo 6. júna 1996 podaním žaloby o ochranu vlastníckeho práva smerujúcej proti sťažovateľovi.

Pojednávanie uskutočnené 28. augusta 1996 bolo odročené z dôvodu nariadenia vykonania ohliadky na mieste samom. Po uskutočnení ohliadky 12. septembra 1996 bol okresný súd nečinný až do 21. júna 2004, keď nariadil pojednávanie na 10. september 2004. Pojednávanie sa napokon uskutočnilo 17. septembra 2004 a bolo odročené na neurčito s tým, že bude nariadené znalecké dokazovanie.

Okresný súd 19. októbra 2004 vykonal úkon súvisiaci s náhradou trov za ohliadku a 29. marca 2007 požiadal o zapožičanie spisu Obvodný úrad životného prostredia...

Pojednávanie pôvodne nariadené na 7. december 2007 sa z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu uskutočnilo až 15. februára 2008 a bolo odročené na neurčito z dôvodu posúdenia nutnosti nariadenia znaleckého dokazovania.

Po vyžiadaní spisu zo Správy katastra... (ďalej len „správa katastra“) 4. februára 2009 okresný súd uznesením z 30. apríla 2009 namietané konanie prerušil do právoplatného skončenia správneho konania o určenie priebehu hranice vedeného správou katastra pod č. Z 2563/2007.

V nasledujúcom období okresný súd v pravidelných intervaloch zisťoval stav správneho konania až do 2. novembra 2010, keď správa katastra oznámila, že predmetné správne konanie bolo právoplatne skončené.

Sťažovateľ následne podaním z 12. januára 2011 žiadal okresný súd o prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 21 S 83/2010.

Okresný súd uznesením z 24. januára 2011 v súlade so žiadosťou sťažovateľa namietané konanie prerušil.

Po právoplatnom skončení súvisiaceho konania na krajskom súde (6. apríl 2011) okresný súd uznesením z 13. júla 2011 rozhodol o pokračovaní namietaného konania.

Pojednávanie uskutočnené 29. septembra 2011 bolo odročené na neurčito z dôvodu nariadenia znaleckého dokazovania s tým, že účastníci konania v lehote 10 dní oznámia okresnému súdu úlohy pre znalca. Okresný súd po ich predložení uznesením z 30. decembra 2011 nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie a kartografie a 26. januára 2012 vydal v tejto veci opravné uznesenie.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP v znení účinnom v relevantnom čase, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, zo sťažnosti, ako aj z vyžiadaného súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že predmetom namietaného konania je rozhodovanie o návrhu na ochranu vlastníckeho práva, pričom sťažovateľ je v procesnom postavení odporcu. Ústavný súd na rozdiel od okresného súdu zastáva názor, že vec nie je právne zložitá, v súvislosti s čím možno poukázať na dostatok stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov. Ústavný súd pripúšťa určitú mieru faktickej zložitosti, ktorá v okolnostiach danej veci vyplýva z potreby vykonania znaleckého dokazovania, avšak vzhľadom na to, že znalecké dokazovanie bolo okresným súdom nariadené až 30. decembra 2011, nemohla mať táto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu vplyv na doterajšiu dĺžku namietaného konania.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v namietanom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka konania. Vplyv skutočností, na ktoré poukázal okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti (nie vždy včasná a riadna reakcia na výzvy okresného súdu, nezaplatenie preddavku na znalecké dokazovanie nariadené uznesením z 30. decembra 2011), je z pohľadu doterajšej dĺžky namietaného konania podľa názoru ústavného súdu zanedbateľný.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v posudzovanom konaní, pričom zistil tieto tri dlhodobé obdobia jeho nečinnosti:

- od 12. septembra 1996 (ohliadka na mieste samom) do 21. júna 2004 (nariadenie termínu pojednávania),

- od 19. októbra 2004 (úkon súvisiaci s úhradou trov za ohliadku) do 29. marca 2007 (žiadosť o zapožičanie spisu Obvodného úradu...) a

- od 15. februára 2008 (pojednávanie odročené z dôvodu zváženía nariadenia znaleckého dokazovania) do 4. februára 2009 (vyžiadanie spisu správy katastra).

Nečinnosť okresného súdu v doterajšom priebehu namietaného konania predstavuje viac ako 11 rokov.

Ústavný súd konštatuje, že okrem nečinnosti bol postup okresného súdu aj neefektívny, a to najmä v súvislosti s tým, že znalecké dokazovanie v namietanom konaní bolo nariadené až 30. decembra 2011, t. j. viac ako po pätnástich rokoch od jeho začatia.

Ústavný súd v zhode so svojou predchádzajúcou judikatúrou (napr. m. m. IV. ÚS 82/2010, IV. ÚS 486/2011) taktiež poukazuje na to, že nie je ústavnoprávne akceptovateľné, že namietané konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 15 rokoch od jeho začatia.

Ústavný súd pri celkovom hodnotení priebehu namietaného konania bral do úvahy, že namietané konanie bolo dvakrát prerušené a že sa v jeho priebehu na rozhodovaní podieľalo viacero zákonných sudcov, avšak tieto skutočnosti iba v malom rozsahu ovplyvnili priebeh preskúmaného konania z pohľadu jeho doterajšej dĺžky.

Pokiaľ okresný súd vo svojom vyjadrení argumentoval okrem iného aj vysokým počtom pridelených vecí, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezavávajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že namietaným postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/398/96 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ v procesnom postavení odporcu.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 €, pričom uplatnený nárok na finančné zadosťučinenie odôvodňuje *„predovšetkým dĺžkou celého konania, ktoré trvá už vyše pätnásť rokov napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa nejde o vec zložitej povahy a rozhodnutie súdu závisí od výsledkov znaleckého dokazovania“*.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 12 C/398/96 a zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 10 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. P. P. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá bola 741 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 247 € (za dva úkony právnej služby) a 2 x 7,41 € režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 261,82 €.

Podanie právneho zástupcu sťažovateľa doručené ústavnému súdu 23. februára 2012 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2012